

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně Z. Š. proti žalované Policii České republiky – Policejnímu prezidiu, ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, se sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 25. května 2010, č. j. PPR-9584-3/ČJ-2010-0099US,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Dne 4. března 2010 rozhodla Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, oddělení služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Praha IV, o prodeji zbraně kategorie B – pistole samonabíjecí, zn. Česká zbrojovka, mod. 83, ráže 9mm Browning, výr. č. 132035, která je v majetku žalobkyně. Postupovala přitom podle § 64 odst. 2 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních).

Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítla žalovaná dne 25. května 2010 a rozhodnutí vydané v prvním stupni potvrdila.

Žalobkyně ve své žalobě uvedla, že se cítí postupem policie poškozena, neboť je nucena prodat věc zakoupenou za podstatně větší částku, než může vzejít z prodeje. Není pravda, že žalobkyně nereagovala na výzvy správního orgánu: naopak setrvale sdělovala, že zbraň prodat nechce a že zároveň nemůže v dohledné době získat zbrojní průkaz. Když žalobkyně zjistila, že jí končí platnost zbrojního průkazu, zaslala na oddělení zbraní a střeliva v Jabloňové ulici v Praze 10; tam ji však odmítli a vyzvali ji, ať přijde až druhý den, kdy je otevřeno pro veřejnost. Na druhý den však již zbrojnímu průkazu vypršela platnost, a tak žalobkyně musela odevzdat zbraň do úschovy. Policie také nechala žalobkyni udělat zkoušky, a když pak žalobkyně přišla zažádat o zbrojní průkaz, řekli jí, že průkaz dostat nemůže, protože je

v podmínce. Žalobkyně pak musela čekat dalších pět let, aby byla bezúhonná a mohla nově vykonat zkoušky a požádat o vydání zbrojního průkazu. Dále žalobkyně popsala svůj náhled na soudní řízení, v němž byla podmíněně odsouzena k trestu odnětí svobody, i na aktuální problémy související s dopravní nehodou, již byla účastníkem. Žalobkyně proto navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na svých závěrech a navrhla zamítnutí žaloby. Zdůraznila, že složení zkoušky z odborné způsobilosti je možné až po podání přihlášky u příslušného útvaru policie. Ten není oprávněn předem zkoumat, zda je přihlášený osobou bezúhonnou a spolehlivou. Tato prověrka se vykoná až po podání žádosti o vydání zbrojního průkazu. Zákon o zbraních chápe stav bezúhonnosti, tedy stav trestní minulosti žadatele o vydání zbrojního průkazu, jako zásadní pro přiznání možnosti legálně disponovat se zbraní. Ustanovení § 12 odst. 1 písm. f) zákona o zbraních přitom považuje za překážku vydání zbrojního průkazu pravomocné vyslovení viny za trestný čin vyjmenovaný v § 22 odst. 1 zákona o zbraních a dále za neurčitou množinu jiných úmyslných trestných činů.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně odevzdala svou zbraň na příslušném oddělení dne 3. prosince 2003, a to z důvodu zániku platnosti zbrojního průkazu ke dni 2. prosince 2003. Dne 25. února 2009 se žalobkyně dostavila ke správnímu orgánu prvního stupně a přislíbila do konce března 2009 oznámit své rozhodnutí ve věci zbraně. Měla v úmyslu požádat svého otce o vykonání zkoušky na zbrojní průkaz a zbraň na něj převést. To se však podle obsahu spisu nestalo. Dne 15. července 2009 vyzval správní orgán prvního stupně žalobkyni, aby se k němu dostavila v zájmu dořešení záležitosti týkající se její zbraně. Výzva byla žalobkyni doručena dne 17. července 2009 – žalobkyně se však nedostavila. Správní orgán opakoval svou výzvu dne 4. srpna 2009; výzva byla žalobkyni doručena dne 5. srpna 2009, opět bezvýsledně. Dne 19. srpna 2009 byl správnímu orgánu doručen dopis žalobkyně, v němž žádala o strpení a o další úschovu zbraně: v současné době totiž kvůli probíhajícímu soudnímu řízení nemůže žádat o vydání zbrojního průkazu a nemůže získat zbraň zpět. Správní orgán upozornil žalobkyni svým přípisem ze dne 2. září 2009, že je její povinností do dvou měsíců po zániku platnosti zbrojního průkazu (tedy do 3. února 2004) rozhodnout o dalším osudu zbraně ve smyslu § 64 odst. 1 zákona o zbraních; žalobkyni tedy byl poskytnut dostatečně dlouhý čas na rozhodnutí. Správní orgán zároveň poučil žalobkyni, že pokud nechce zbraň prodat, může požádat policii o předání zbraně do úschovy podnikateli v oboru zbraní a střeliva, kterého si sama vybere. Žalobkyně na přípis nereagovala, a správní orgán proto zahájil řízení ve věci nabídky zbraně k prodeji.

Žaloba není důvodná.

Podle § 64 zákona o zbraních platí:

(1) Držitel zbrojního průkazu, zbrojní licence nebo zbrojního průvodního listu pro trvalý vývoz zbraně nebo střeliva je povinen do 2 měsíců ode dne následujícího po dni zániku jejich platnosti

a) převést vlastnictví ke zbraní kategorie A, B nebo C nebo střeliva do této zbraně na jiného oprávněného držitele,

b) požádat příslušný útvar policie o povolení ke znehodnocení, zničení nebo výrobě řezu zbraně kategorie A, B nebo C nebo předat ke znehodnocení, zničení nebo výrobě řezu střelivo osobě, která je k této činnosti oprávněna, nebo

c) požádat příslušný útvar policie o předání zbraně kategorie A, B nebo C nebo střeliva do této zbraně podnikateli v oboru zbraní a střeliva za účelem jejího prodeje nebo úschovy.

(2) Jestliže vlastník zbraně kategorie A, B nebo C nebo střeliva do těchto zbraní ani po opakované výzvě příslušného útvaru policie nenaloží se zbraní nebo střelivem v souladu

s odstavcem 1, rozhodne příslušný útvar policie o tom, že je nabídne prostřednictvím podnikatele v oboru zbraní a střeliva k prodeji. Výtěžek získaný prodejem náleží, po odečtení nákladů prodeje, jejich vlastníku.

Žaloba vyjadřuje subjektivní nespokojenost žalobkyně s tím, jak se vyvinula situace ohledně její zbraně; nepřináší však žádné argumenty, které by svědčily o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Pro věc není podstatné, že žalobkyně byla při svém prvním příchodu na oddělení Policie odmítnuta, a když se dostavila na druhý den znovu, jejímu zbrojnímu průkazu již vypršela platnost: žalobkyně by totiž musela odevzdat zbraň tak jako tak. Má-li držitel zbrojního průkazu zájem získat nový zbrojní průkaz po vypršení platnosti stávajícího, musí žádost předložit nejméně dva měsíce před uplynutím doby platnosti dosavadního zbrojního průkazu (§ 24 odst. 3 zákona o zbraních), nikoli v poslední den jeho platnosti. Ani během posledního dne platnosti by tedy nemohlo být o žádosti žalobkyně včas rozhodnuto; důsledek v podobě nutnosti odevzdat zbraň na Policii tak lze přičítat jen žalobkyni samotné a tomu, že zavláš nepomýšlela na nový zbrojní průkaz, resp. na prodloužení platnosti stávajícího průkazu.

Žalovaná má rovněž pravdu v tom, že Policie nemůže předběžně zkoumat, zda je žadatel o vydání zbrojního průkazu osobou bezúhonnou. Podle § 17 odst. 1 a 2 zákona o zbraních jsou součástí žádosti běžného žadatele osobní údaje, údaj o tom, o kterou skupinu zbrojního průkazu žádá, posudek o zdravotní způsobilosti a doklad o odborné způsobilosti; ten přitom žadatel získává v důsledku úspěšného složení zkoušky podle § 21 zákona o zbraních. Až na základě předložené žádosti pak Policie hodnotí, zda žadatel splňuje všechny podmínky podle § 18 odst. 1 zákona o zbraních – tedy mj. zda je žadatel bezúhonný [písm. f) citovaného ustanovení]. Časově tedy celý proces probíhá tak, že žadatel nejprve pojme úmysl (znovu) získat zbrojní průkaz, přihlásí se ke zkoušce odborné způsobilosti, po jejím úspěšném složení obdrží doklad o odborné způsobilosti a ten předloží Policii spolu s ostatními náležitostmi žádosti o vydání zbrojního průkazu. Policie tedy nemá možnost ani důvod zkoumat bezúhonnost žadatele dříve než v okamžiku, kdy žadatel předkládá žádost o zbrojní průkaz, a kdy již tedy má za sebou potřebnou zkoušku.

To, že žalobkyně nebyla v rozhodné době osobou bezúhonnou, přitom není sporné; subjektivní přesvědčení žalobkyně o tom, že se ve skutečnosti ničeho nedopustila a že trestní řízení a rozhodování soudu neproběhlo řádně, na tom nic nemění. K nápravě případných pochybení orgánů činných v trestním řízení slouží opravné prostředky podle trestního řádu; nelze však účinně zpochybňovat pravomocná rozhodnutí trestního soudu v řízení podle zákona o zbraních.

Ze spisu je zřejmé, že zbraň byla v úschově Policie téměř šest let, aniž na to žalobkyně vynaložila jakékoli prostředky (což by musela v případě, že by její zbraň byla v úschově u podnikatele v oboru zbraní a střeliva); přístup Policie vůči žalobkyni tak byl spíše benevolentní než přísný. Poté, co Policie bezvysledně vyčerpala možnosti dohody se žalobkyní, nezbyla jiná možnost než rozhodnout o prodeji zbraně; tento postup byl zcela v souladu se zákonem, jak je zřejmé z citovaného § 64 odst. 2 zákona o zbraních.

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“). Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 24. října 2014

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková